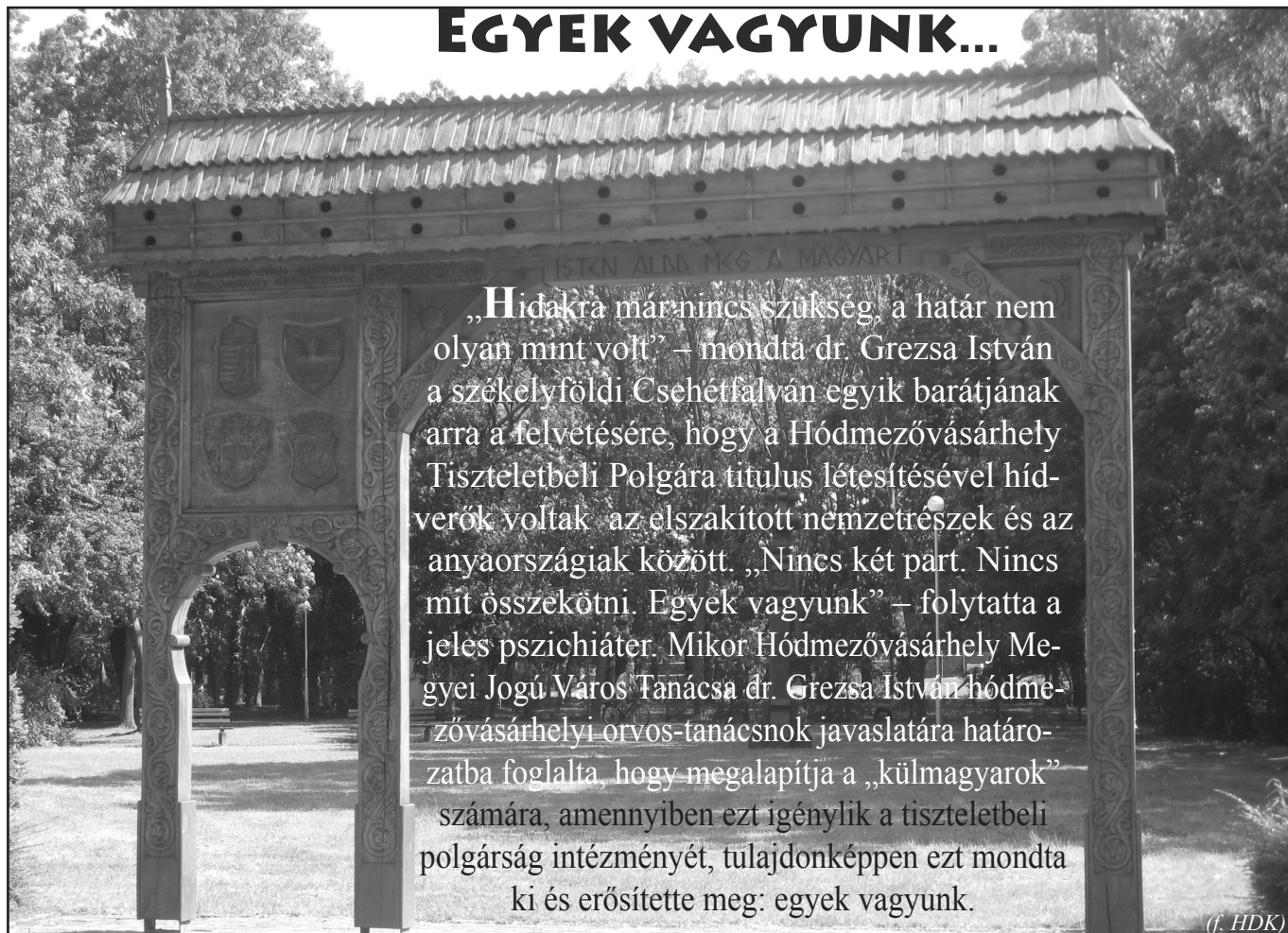

EGYEK VAGYUNK...

„Hidakra már nincs szükség, a határ nem olyan mint volt” – mondta dr. Grezsa István a székelyföldi Csehétfalván egyik barátjának arra a felvetésére, hogy a Hódmezővásárhely Tiszteletbeli Polgára titulus létesítésével hídverők voltak az elszakított nemzetrészek és az anyaországiak között. „Nincs két part. Nincs mit összekötni. Egyek vagyunk” – folytatta a jeles pszichiáter. Mikor Hódmezővásárhely Megyei Jogú Város Tanácsa dr. Grezsa István hódmezővásárhelyi orvos-tanácsnok javaslatára határozatba foglalta, hogy megalapítja a „külmagyarok” számára, amennyiben ezt igénylik a tiszteletbeli polgárság intézményét, tulajdonképpen ezt mondta ki és erősítette meg: egyek vagyunk.

(f. HDK)

Ezzel a gondolattal azt a másik nemzeti állapot meghatározást fogalmazzuk újra, amely szerint Trianon után olyan ország a Magyar, amely önmagával határos.

Hódmezővásárhely a tiszteletbeli polgárság megadásának jelképes gesztusával eltávolította azt a lelkeket elválasztó szögesdrót kerítést, azt a vasrácskordont, amellyel bennünket, külső magyarokat akart leválasztani a nemzet testéről, miközben a 2004. december 5-i népszavazás hazug manipulálásával magát rekesztette ki a nemzetből.

Hódmezővásárhely a maga karakán módján ezzel a gyalázzal szegült szembe. És nemcsak egy szívét-lelket melengető díszoklevéllel, hanem az évekkel azelőtt működésbe állított testvértelepülési, testvérintézményi társkereséssel, és a civil szféra határokon kívüli kapcsolatait tartalommal töltötte fel, a mostohaként viselkedő akkori országvezetés helyett igazi lelki, hitbéli és anyagi istápolójává vált a külmagyaroknak. Nálunk, Erdélyben is ünnepi alkalommá vált minden megjelenésük, például amikor Csehétfalva egész lakossága igényelte a tiszteletbeli polgárságot, és ennek díszokleveles bizonylatait személyesen juttatták el az igénylőkhöz. És, ha nemcsak a budapesti kormányzat, hanem az árvíz is sújtotta a nyikómentieket, akkor a károk enyhítéséért térültek-fordultak újfent Székelyföldön, jelentős anyagi támogatást juttatva a helyszínre. Gábor Áron szülőfalujában, Bereckben ifjúsági fogadót építettek, és rendeztek be. Arrébb az *Ojtoz a hadak útján* katonatörténeti múzeum létesítésének gondolatát erősítették meg. Sorra-szerre invitáltak bennünket Hódmezővásárhely lélekerősítő ünnepségeire és rendezvényeire. Könyveink kiadását támogatták.

Természetessé vált, hogy dr. Lázár János, dr. Kószó Péter, dr. Berényi Károly, dr. Grezsa István városvezetők és társaik időről-időre megjelenjenek nálunk, hogy segítsenek kisimítani a kisebbségi lét gondjai okozta homlokráncokat.

Úttörők voltak az „Egyek vagyunk” magyar-magyar kapcsolati töke gyarapításában, és lám ennek az ország egészére történő kiterjesztésében is.

Sylvester Lajos

„Hódmezővásárhely a Kárpát-medencei magyarság, sőt nyugodtan állíthatom, hogy a világ magyarságának figyelmét fordította magára 2005-ben, amikor a 2004. december 5-i népszavazás eredménytelenségére válaszul, felajánlotta azt a lelki jóvátételi lehetőséget minden határon túl élő magyar nemzettségének, hogy ha már kettős állampolgárságot nem is, de Hódmezővásárhely tiszteletbeli polgárságát megkaphatja.” (dr. Berényi Károly)

Elfogadta a Magyar Országgyűlés a magyar állampolgárságról szóló törvényt módosító javaslatot, amely biztosítja a határon túli magyarok számára, hogy egyszerűbben és kedvezményesen szerezhessék meg a magyar állampolgárságot, adta hírül a Magyar Nemzet, 2010. május 26-i száma.

Székelykapu Hódmezővásárhelyen az ezredforduló emlékére — Bodó Csaba (Bereck) fafaragó alkotása